

ערב טוב,

יום ראשון, שבוע אחרון... ואחריו יום שני ויום שלישי ויום רביעי, לימודים לכל דבר... לקראת קונצרט סדנת הפסנתרנים, ובעקבותיו קונצרט האנסמבלים והסטודנטים – "חגיגת קול מי ומי במול", כפי שקראנו לה, שוב במעוננו-משכננו... ואז יום חמישי וסוף סמסטר, ומבחנים ועבודות, וסמסטר קיץ... – לימודים, כמה טוב ונפלא, לימודים!

התאספנו הערב להקשיב לביצועי הבכורה של ארבע יצירות חדשות מאת כמה מן המוצלחים שבאנשינו – שלושה סטודנטים בחוג ובוגר אחד שלו. זהו קונצרט הסיום הרביעי במספר של תחרות הקומפוזיציה ע"ש איתי ויינר ז"ל. ברכה שלוחה לכל מי שנענה לקריאה לחבר יצירות ולהגישן לתחרות; איחולים לבביים נתונים לזוכים בתחרות; תודה עמוקה מסורה לד"ר בן-ציון ויינר, שתרומתו הנכבדת מניעה את התחרות. אני מתנצל ומצטער על כך שדחייה כפויה במועד הקונצרט מנעה מד"ר ויינר ובני משפחתו להיות איתנו הערב, ומקווה שההכרה בחיוניותו ובערכו של מפעל ההנצחה הזה תוביל להתמדה בקיומו.

לחוג למוסיקה תפקיד מוגדר בדבר: לדרבן את הסטודנטים ואת בוגרי החוג ליצור ולחדש, להתעניין ולתכנן, ללמוד ולמדוד; להנחות אותם בעשייה עצמית מקצועית ואחראית. דרכינו טובות וראויות, גם אם איננו חפים מטעויות ומשיבושים. רצוננו עז וכוונותינו צחות. ציפיותינו נובעות מבחינה מפוכחת של המציאות והנסיבות, מכירות בגבולות ויודעות גבולות, ועם זאת שואפות למיטב. עלינו – סגל וסטודנטים – לעמול כדי לרכוש זכות לחסדים. בעיניי, זכות לחסד אינה מובילה אליו באופן אוטומטי, ומתן חסד אינו מעיד בהכרח על קיומה של הזכות לו. יבטיח נא כל גורם המעורב בשדה הזכויות והחסדים את אי תלותו באחר, כדי לערוב לסימביזה הגונה. ובמילים פשוטות: על כמות היצירות שהוגשו השנה לתחרות הקומפוזיציה לא תהיה תפארתנו, מה גם שזוהי השנה השנייה שאנחנו חווים בה ירידה במספר היצירות המוגשות, וכבר נצרכנו בדיוק לעניין זה בשנה שעברה. נוהגים לומר על אנשים מסוימים במקומותינו (דהיינו, פוליטיקאים) שמצפונם נקי, כי אינם עושים בו שימוש. הבה נעשה שימוש בשלנו.

נזכרתי בימים אלה בדברים שאמרתי בהזדמנות אנאלוגית בשלהי השנה שעברה. הייתה אז בדבריי נימה שההיזכרות בה אינה נוחה לי, ואני חושש שגם דבריי היום נגועים בה. אין לה צידוק של ממש. החוג למוסיקה עולה כפורח. ברשותכם, אתלה באילנות גבוהים. ממרומי מגדל אשכול כתבו לי לאחרונה: "זה ממלא אותי גאווה גדולה לראות את הפעילות הרבה והמגוונת של החוג למוסיקה". ובכל זאת, גם הנחתום יודע שמץ אמת על עיסתו.

לפתחו של החוג מונחים כיום אתגרים חגיגיים ומלבבים – פתיחת תכנית לימודים חד-חוגית, השלמת הליכי האישור של תכנית לימודים לתואר שני, הקמת מרכז מחקר, הפקת תקליטור "שירי חיפה" ותקליטור של הקלטות האנסמבל למוסיקה ים-תיכונית, הוצאה לאור של ספר ההרצאות שנישאו בסימפוזיון על מוסיקה יהודית, שיפור תכניות הלימודים וההוראה והתאמתן לנסיבות האקדמיות המתפתחות, ועוד ועוד. אולם – הרשו לי עוד דוק של עצב וביקורת עצמית – לפתחו של החוג מונחים כיום גם אתגרים חגיגיים ומרנינים פחות: התמודדות עם רמות נמוכות של מוטיבציה ועם אופני התנהגות בלתי קבילים של מתי מעט מקרב הסטודנטים. נטכס כולנו עצה ונירתם לעשות מעשים,

באחריות ובנאמנות, על יסוד מחויבות גמורה לעקרונות שבבסיס הדרך שלנו, בחריצות ובכושר פעולה בלתי נדלים. עמיתיי היוצרים המלומדים המצוינים, שהחוג גאה בהם, בידיעה שכל חוג ואוניברסיטה היו גאים בהם; הסטודנטים שלנו המוכשרים, שמעייניהם נתונים ללימודים וליצירה ואשר החוג מתברך בהם; חברינו אנשי המשכן לאמנויות היקרים המסורים, שלעולם לא נצליח להודות להם די – בעבודה נבונה ומכוונת נתקדם במסלול שהותווה זה מכבר, מסלול השמור לבעליו, אנחנו. בוודאי נפגוש בו את הלוחיינים התומכים שלנו בבית הספר לאמנויות, בפקולטה למדעי הרוח ובאוניברסיטה.

שבוע אחרון, ערב יום שני... תודה לכולכם, המתאספים כאן. תודה למוסיקאים, לסטודנטים ולבוגר החוג המלחינים; שאפו למרצים – פרופ' עודד זהבי ופרופ' איתן שטיינברג – שליוו נאמנה את מלאכת היצירה; הוקרה לד"ר אלון שב על החילוץ מן המצר שנקלענו אליו בשלב מסוים; חיבוקים וחיוכים לאנשי המשכן שטרחו במעגלי ההפקה של הקונצרט – נורית בנימין, מיכל גולן, רלי יוריסט, ורד לבינסון, טל לנדסהוט, מאירה רוטמן.

המשך ערב נעים והאזנה מרתקת.